

Kőrösi Sándor vagyok, Fóton születtem, 1931. dec. 13-án. Fóton laktam 50 éves koromig, utána költöztem át Veresegyházra, második házasságom miatt. Anyai nagyapámtól tanultam táncolni hét éves koromban. Nagyon víg kedélyű, mulató ember volt. Tudott hegedűn játszani, nagyon sok magyar nótát ismert, és engem is arra tanított. A nagybátyámnak népi zenekara volt, ő volt benne a primás. Évekig bálokban, lakodalmakban zenéltek. Nálunk próbáltak, és az udvaron kis lakodalmakat rendeztek. Mikor feloszlott a zenekar, nagybátyám utána a református dalárda tagja lett. Az utca gyerekei összejöttek és ott táncolt a népes apróság. Már gyerekkoromban nagyon szerettem a táncot, a zenét és a nótázást. Leírom nagyapám két kedvenc nótáját.

- 1.) *Csütörtökön este jártam az alvégre
Csizmám csikorgására sej a szívem
Sűrű dobbanására nem ébredt fel senki.*
- 2.) *Felébredt a rózsám, de nem jött ki hozzám
Megállj rózsám megbánod,
Már ezután tehozzátok nem járok
Más szeretőt tartok.*

- 1.) *Szombat este bementem a patikába csinosan,
Megkértem a patikust, hogy olyan kenceficét keverjen,
aki rám néz, lélegezni se merjen.
De valami hiba lett a receptbe
A patikus visszafelé keverte,
Engem gyötör a szerelem,
Ha egy legény belenéz a szemembe.*

Tizenhat éves koromban tánciskolába jártam, ott tanultam meg a csárdást, a tangót, a foxot, keringőt. Sokat jártam bálókba, lakodalmakba, szüreti mulatságokba. Már legény koromban is volt állandó táncpartnerem, akivel együtt táncoltunk, és egy pár fiatalal együtt nyitottuk meg a táncot. Szerettek a lányok velem táncolni, mert könnyű mozgásom volt fiatal koromban. Farsangkor három nap, három éjjel roptuk a táncot, és nem fáradtunk el, csak akkor voltunk bánatosak, ha vége lett a három napnak. Engem nem akadályozott a testalkatom a táncban, mert egy vékony sovány alkat vagyok, mindig is az voltam, fürge és

mozgékony. A vidám és fürge embereknek könnyebben megy a tánc, mint a bús, kövér alkatnak. Én mindig vidám és jó kedvű voltam. Én saját magamat jó táncosnak tartom, mert a páros táncban az a lényeg, hogy a párom is fürge, könnyű lábú legyen, és jól tudjon mozogni.

Tudok egy pár csujjogató kiáltást is, amiket lakodalom alkalmából szoktunk csujjogatni.

„Arany bárány arany kos, esküvőre megyünk most.”

„Aki miránk báméskodik, az is közénk kívánczik.”

„Násznagy uram azt akarja, háljak vele az éjszaka.”

„Sárgarépa, petrezselyem a menyasszony végig selyem.”

Minden mondóka végén új juj juj juj – kiabálják.

1990-ben kerültem Veresegyházra. A kilencvenes években alakult a népi táncegyüttes akkoriban léptem be én is az együttesbe, feleséggel együtt. Második feleségem is járt azelőtt dalkörbe. Utána alakult meg a Hagyományörző Együttes, aminek mai napig tagja vagyok és táncolok benne. Volt szerencsém találkozni Vásárhelyi Lászlóval is, akitől többször dicséretet kaptam a jó táncolásért.

2003 áprilisában páros táncversenyen vettem részt, amin Fülöp Ferenc díjasként első díjat nyertünk. Magyarországon sok helyen felléptünk, falvakban, városokban, kiváló sikerrel. Külföldön több alkalommal jártunk: Szlovákiában, Németországban Münchenben a Sörfesztiválon, Shébergben egy fesztiválon, Észtországban nemzetközi fesztiválon, Spanyolországban Escalában, Szlovéniában nemzetközi fesztiválon.

Mindenütt kiváló sikereket arattunk. Fülöp Ferenc díjasként külön felléptünk Pécsen, Budapesten, Jászberényben is rendezvényeken. Kedvenc zenészem Pál Lajos harmonikás, aki nagyon jól húzza a talpalávalót. Sajnos megöregedtem, mivel a 77-ik évemet taposom. Az ugrós figurákat már nem nagyon bírom táncolni. A bukóst és a csizmaverést nem neveti ki a közönség, sőt nagyon is szereti, mert azt tapsolják meg a legjobban.

Sajnos a fiatalság legtöbbje nem ezt a fajta táncot szereti, hanem a disco táncot. Ritka az olyan fiatal, aki ezt kedveli. Ha így megy tovább, nemsoká kihal a néptánc, kár érte, mert ezt nagyon szép, a külföldiek jobban szeretik, mint a magyarok.

2008. április